

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Henrici || Svsonis Viri Sanctita-||te, Ervditione Et
Mi-||racvlis Clari, Opera**

Seuse, Heinrich

Coloniae, 1615

De miseranda crucis deportatione, quam ad Christi crucifigendi
similitudinem imitari solebat. Capvt XV.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38029

nare mysticam hanc frondem, idque rebus elegantissimis, quæ vernans posset proferre æstas. Dicebatq; & canebat intra sese hymnum, Salve crux sancta, &c. addens etiam hæc: Saluæ cælestis arbor salutis perpetuæ, in qua crevit fructus æternæ Sapientiæ. Primo quidem in tui perennem ornatum pro cunctis rubentibus rosis offero tibi amorem intimum. Secundo, pro cunctis humi repentibus violis humilem subiectionem. Tertio, pro cunctis suaveolentibus lilijis purissimum complexum. Quarto, pro omnigenis grati coloris ac virentibus flosculis, quos vlla vspiam sylua, pratum, saltus, arbor, nemus, campus hoc amœno vere protulerit, vel vnquam extiterint vel existent, spiritale cordis osculum. Quinto, pro cunctarum in aère hilariter volitantium auium cantu, quem illæ vnquam in quibusuis arborum ramusculis deprompserint, animæ laudes inexhaustas. Sexto, pro cuiusuis generis ornatu, quo vllus vnquam verni temporis ramus virens prædicus fuit, cor meum hodie spiritali te cantico extollit, obsecrans, vt tu arbor benedicta mihi auxilio sis, quò in hac vita momentanea ita te laudare merear, vt te ipso fructu vitali perenniter frui dignus sim. Hoc pacto Maij initia celebrabat.

De miseranda crucis deportatione, quam ad Christi crucifigendi similitudinem imitari solebat.

CAPVT XV.

DEus omnipotens initio cælestibus consolationibus multo eum tempore recreauit,
Hh 5 quibus

quibus is adeo fuit oblectatus, ut quicquid
 diuinitatem pertineret, ei esset iucundum
 delectabile: si verò eius passionem commemo-
 rare, atque ad eius imitationem se componere
 deberet, amarum & difficile ipsi videretur.
 Vnde illum quadam vice Dominus grauius
 obiurgauit, aitque illi: Itane ignoras oblitus
 me esse, per quod omnes veri Dei amici
 gredi debeant, qui velint beatitudinem ad-
 pisci? Plane necesse est per afflictam humani-
 tatem meam illi te conformando penetrare
 modo ad nudam velis diuinitatem meam
 uera pertingere. Territus ille quidem fuit
 sermonibus, at tamen conabatur illis quae
 tumlibet sibi molestis animum intendere, co-
 pitque discere quod ante nescierat, atque ani-
 mo resignato totum se diuinæ permisit volun-
 tati. Ex hoc igitur tempore, singulis noctibus
 post peractas preces matutinas loco solito, qui
 erat in domo, ut vocant, capitulari, seculi
 Christi formem quandam exercebat compas-
 sionem eorum omnium, quæ Dominus Iesus
 pro ipso perpeffus fuisset. Ambulabat de angu-
 lo in angulum, ut torporem omnem excu-
 ret, essetque in Dominicæ Passionis sensu
 experimento vigilantior. Cæpit autem cum
 Christo ab ipsa coena vltima, transfugit
 cum illo de loco in locum, donec eum ad Ple-
 tum adduceret. Ad extremum assumptum
 coram tribunali morti addictum, egit cum
 illo miserabile illud deportandæ crucis iter,
 quod idem Dominus Iesus à tribunali ad mor-
 tem vsque Caluarie confecit. Hoc autem cre-
 dis iter hac ratione inchoauit. Vbi ad domum
 Cap-

Ioan. 10.

Qua via ad
 nudam Dei
 diuinitatem
 perueniatur.

Iter crucis.

Capitularis vestibulum venisset, flexis genib.
 primò Domini sui vestigia osculabatur, ad
 mortem damnati, seque vertentis, & ad sup-
 plicij locum properantis. Dicebat hic Psalmù:
Deus Deus meus, respice in me, &c. atq; ita per o-
 sium in cœmeterium siue ambitum cœnobij
 procedebat. Finxerat autè ipse sibi plateas qua-
 tuor, per quas erat iturus cum Domino suo.
 Per primam gradiebatur cum illo ad mortem
 hoc desiderio, quod & amicos & facultates ac
 bona temporaria veller deserere, atq; in Chri-
 sti laudem exilium omni consolatione desti-
 tutum ac voluntariam paupertatem perpeti.
 In altera platea proponebat contemnere ho-
 nores ac dignitates temporales, ac vltro neo
 Mundi totius despectui studere, cogitans Do-
 minum suum vermem & non hominem, op-
 probrium hominum & plebis abiectiõne suis-
 se. In tertiæ plateæ capite iterum curuabat ge-
 nucum humi exosculatione, liberè illic renū-
 cians omni non necessariæ quieti, commodi-
 tati & fomentis corporis, idq; in honorem ex-
 cruciati corporis tenerriimi Domini Iesu, re-
 uocans inibi ob oculos, vti scriptum est, exatu-
 isse sicut testam virtutem eius, & in puluerem
 mortis deductum eum esse. Cumque eum ante
 se miserandum in modum satellites impelle-
 rent, cogitabat iure meritoq; cunctorum oculis
 lachrymas & cordibus gemitus hoc ipsum ex-
 cutere ac exprimere debere. Ad quartâ plateam
 veniens, in illius medio se demisit in genua,
 tanqã si ante portam, qua erat egressurus Do-
 minus, flecteret poplitem, procedensq; ante il-
 lum osculato solo obnixè præcabatur, ne sine
 ipso

Psalm. 21.

Platea mysti-
ca.

IV.

Psalm. 21.

ipso pergeret ad mortē, sed ipsum secum mori
 permitteret: siquidem iuxta ipsum necesse era
 transire Dominum. Hæc verò quoad portam
 viuum suo animo impressit, tanquam coram
 reuera fierent: dixitq; precem illam, Aue
 noster fili David, &c. Sicq; eum præterire sibi
 bat. Deinde denuo submittens se in genua
 sus portam, crucem quoque excepit cum hoc
 versu, O crux aue spes vnica, &c. atque ipsam
 tidem antecedere permisit. Post iterum populi
 tē curuauit erga beatissimam virginem MARIAM
 cali reginam, quæ immenso corde
 dolore confecta, coram ipso ducebatur: obsec
 uabatq; gestus eius miserabiles, feruentes le
 chrymarum imbres, alta & miseranda suspi
 ria, vultum ac speciem longè tristissimam, ob
 cebatq; illi semel, Salue regina misericordis
 vita, &c. atque eius vestigia cupide oscula
 tur. Tum repēte exiliens, properabat post Do
 minum suum, donec eius lateri iungeretur.

2. Reg. 16.

Quæ res quandoque per imaginationem tantum
 illi præsens erat, ac si corporaliter ad eius latera
 graderetur: cogitabatq; vt Dauidem regem
 facie Absolonis fugientem fortissimi milites
 dextris & sinistris olim fuerint comitati, & fa
 miliariter illi adstiterint. Hic verò omnino
 voluntatem suam diuinæ permittebat ac re
 gnabat voluntati, nihil recusaturus, quicquid
 ipso Deus facere vellet. Postmodum mentem
 versabat lectionem illam Esa. Prophetæ, quæ
 in Parasceue legitur, Domine, quis credidit au
 ditui nostro, &c. quæ ad viuum depingit edu
 ctionem eius ad mortem, atq; sub hac in Chori
 ostium ingressus, per gradus ascendebat ad
 templi

Esa. 59.

templi pulpitum. Quod cum peruenisset, coram
 crucis imagine humi collapsus, rogabat Do-
 minum Iesum, ne famulum suum neque mor-
 te, neque vita, neque prosperis, neque aduersis
 à se vnquam diuelli pateretur. Solebat adhuc
 aliud internum crucis iter peragere in hunc
 modum: Cum cantaretur **SALVE REGINA**, Aliud iter
crucis inter-
num.
 ad Completorium, suo in corde meditabatur
 tanquam etiam dum virgo sacratissima ad filij
 sui sepulchrum materni plena doloris versa-
 retur, iamque tempus adesset, quo illam oportet
 reduci domum, idque ipsi faciendum in-
 cumberet. Itaque in animo suo tres effingebat
 venias siue humi deosculaciones, quibus eam
 domum redaxit. Prima erat circa sepulchrum,
 simul enim atque inchoatum esset Salve Regi-
 na, flectebat reuerenter ceruicem animæ suæ, ac
 spiritali quodammodo excipiebat eam in vi-
 nas suas, plorans maternum pectus illius, quod
 tum amaritudine, contemptu, probris & acer-
 bilissimo mœrore completum erat, consolaba-
 turq; eam admonitione quadam, puta quod ea
 de causa nunc sit regina præpotens, regina mi-
 sericordiæ, vita, dulcedo & spes nostra. Atquæ
 vbi peruenisset cum ea ad portam Hierusalem,
 præcedebat illam, respiciensque intuebatur eam
 miserandum in modum in urbem ingredien-
 tem, sacrosancto ex ruptis filij sui vulneribus
 stillante sanguine adpersam & infectam, om-
 nique consolatione priuatam: atque inibi
 rursum eam cum soli feruenti deosculacione
 excipiens ad verba illa, **Eià ergo aduocata no-
 stra**, hortabatur vt bono esset animo, siquidem
 iam omnium nostrum dignissima esset aduo-
 cata:

cata : rogabatq; vt in amore miserabilis illius
 adspetus misericordes oculos suos ad ipsum
 conuerteret, & IESVM benedictum fructum
 ventris sui ipsi post hoc exilium ostenderet
 benignum. Tertiam denique veniam capie-
 bat ad fores domus S. Annæ genitricis eius, ad
 quam mœrens introducebatur: idque faciebat
 cum quadam commédatione sui in illius dul-
 cissimam pietatem, & piissimam dulcedinem,
 cum verbis illis admodum deuotis, ô cle-
 mens, ô pia, ô dulcis Maria: obsecrabatque
 eam, vt animam suam miseram ac exulem in
 obitu susciperet, eamque duceret ac tueretur
 ab hostibus tartareis, & per cæli ianuam in æ-
 ternam beatitudinem absportaret.

De vtilissima Silentij virtute.

CAPVT XVI.

VRgebatur idem Discipulus in interiori
 homine, vt ad veram cordis pacem per-
 tingere niteretur: cui rei Silentium cum-
 primis suffragari sentiebat. Quamobrem cau-
 tam suo ori custodiam adhibuit, vt intra an-
 nos triginta nunquam ad mensam fregerit si-
 lentium, vna duntaxat vice dempta, quando
 cum multis fratribus ex capitulo reuersus, in
 nauim cum illis edebat. Atque vt linguam stri-
 ctius domaret, nec esset ad loquendum præcep-
 tum in sua meditatione tres sibi præceptores con-
 stituit, sine quorum permissu singulari nollet
 loqui: ijque erant sancti Patres Dominicus,
 Arsenius, & Bernardus. Locuturus igitur in sua
 cogita-